

Internacionalitzar el conflicte

À

En els dies immediatament posteriors a l'1-O algunes "no" decisions polítiques van ser errònies. Per tant, no és gens estrany que es vulgui internacionalitzar un procés que bifurca entre dues aigües: una, estrictament democràtica, per afavorir la solució pacífica per resoldre el conflicte: el referèndum. L'altra, va més enllà, i aposta definitivament per la independència. Ambdues estratègies havien de xocar en un moment determinat i sovint han confós part de la ciutadania. A qui no ha confós, però, és al Regne d'Espanya perquè, diguin el que vulguin, allà la democràcia plena no existeix a la pràctica, almenys des del 1939. Els súbdits espanyols tenen un rei provinent dinàsticament de la promiscua Isabel II, que encara avui, volen elevar a l'altar de l'Espanya franquista, que per a ells és la referència unitària que tot ho justifica.

Els dirigents actuals espanyols provenen d'una sèrie de pactes ignominiosos, d'unes Corts que van jurar els principis fonamentals del "Movimiento" feixista, a unes altres pretesament democràtiques, però avalades per uns traïdors als seus principis a canvi de prebendes en el món polític i sobretot econòmic mitjançant la seva presència en els consells d'administració de les grans empreses, però sobretot de l'àmbit judicial on es resisteixen tant com poden als veritables canvis democràtics. Gràcies a ells, es consoliden aquestes grans esferes en fer judicial el poder real. Per oficialitzar aquesta situació pseudodemocràtica necessitaven del partit de l'oposició que s'autoanomena socialista sense ser-ho, com ha reconegut el seu secretari general amb més longevitat i paladí dels GAL, és a dir, del terrorisme d'estat. Amb circumstàncies vergonyoses es va votar la Constitució de 1978, amb el famós article de la sagrada unitat d'Espanya, imposat pels militars que van amenaçar pistola en mà alguns dels pares constitucionals. Aquella Constitució aprovada fa 40 anys pels espanyols, malgrat el posicionament contrari de l'extrema dreta d'Aliança Popular -els pares dels actuals dirigents del Partido Popular i de Vox-, que avui fan veure que en són defensors interessats, tot i que només els engresca la sacrosanta unitat. Com també passa a Ciudadanos, que són l'esperança de l'Ibex-35 per substituir-los, i el poc que queda dels mal anomenats socialistes espanyols, senzillament jacobins, que encara fa uns dies es van negar a demanar responsabilitats pels crims comesos pel franquisme. Els catalans, tenim una ocasió d'or, si som pràctics, per deixar-los tots -definitivament- amb un pam de nas.